

Imprimatur legal.

-3. MRE 1928

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES
GYERMEK LAPJA

Cimbora

K. SAVELY D.

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

Erős Alfréd: Hóvirág
Adler Erzs: Mitru története
Beszélgetés az anyákkal
Vajda István: Nyuszi
Lengyel Miklós dr.: Tamás érdeklődik
(Beszélgetés a hinduk viágáról.)
Az árva leány
Prityi és Prutyi kalandos utazása
E—ó: Az erdőben
Szeremley Akos dr.: A két boros szek
Csűrös Emilia: Ezeröttszáznegyveneg
aug. 29.
A Cimbora könyvvására
Elek nagyapó: A király képe
Beszámoló a nyári vakációról
Elek nagyapó üzeni
Fejtörő
Rejtvénymegfejtések

1928. FEBRUÁR 29.

40-Kp
2 példány

Biblioteca Universităţii din Cluj

Cluj

H ó v í r á g

Irta: ERŐSS ALFRÉD.

Mint valami áttetsző titok
 úgy törte át a lágy-szelid havat az első
 hóvirág.
 — Tovább már nem tudok a tavaszra várni;
 történjék akármi,
 de én kinyitok!

És kinyitott remegve.
 Volt ereje, kedve, —
 hiába rázta, cibálta a szél,
 hiába ütött;
 hiába ülte meg a szürke színű köd
 és a fagy hiába permetezte.
 Csak nőtt tovább, csak nőtt tovább
 a Hófehérke teste.
 (Kézdívásárhely.)

M i t r u t ö r t é n e t e

Irta: ADLER ERZSI.

Elbeszélem, mi történt Mitruval, a bocskoros kis fiuval, aki több időt élt a bárányok, mint az emberek között.

Tizenegy éves volt. Kis növésű, sovány gyermek. A falut, ahol született, Borznak hívták és sötét volt a nagy hegyektől és nagy erdőktől, amelyek körülvették. A hegyekből komoly nagy emberek tördelték és robbantották a sziklákat, hogy az apróra zúzott kőveket elküldhessék országutak javítására, házak építésére. Kifejtő bánya is volt Borz határában. Itt dolgoztak a felnőtt emberek. És a pénzen, amit nehéz munkájukért kaptak, ennivalót vettek a családjuknak. Szeretettel és munkával segítettek egymást. Egy család volt az egész falu. Mindenki fehér ruhában járt és úgy hasonlítottak egymáshoz, mint egyik síró gyermek szokott hasonlítani a másikhoz.

Itt élt Mitru. Kedves kicsi házuk volt a falu aljában. Vályogból rakott, apró ablaku, fehérre meszelt kis ház. Ugy építették, mint a fecske a fészket. azzal a különbséggel, hogy a Mitru családja nem a szájával hordta az építő anyagot, hanem erős két karjával.

Alig lakott Mitru otthon. Volt 32 juhok, azokat őrizte a hegyek közt, s csak szombat este ment le a faluba tisztát váltani. Egész hétre vitt ennivalót magával. Ha megszáradt hat nap alatt a kenyere, tejjel puhította meg.

Mitrunak a társasága és egész világa a juhnyáj volt. A lakása egy kis kaliba, a vagyona egy furulya, meg az a sok szép mese, amit hallott valamikor és hitt bennük igazán és komolyan. Szép

lassan kóborolt a 32 barátjával a legzöldebb füves helyen, le s fel a hegyoldalon. A faluba egész jól le lehetett onnan látni. Ha kocsi száguldott keresztül a falun és porfelhőt szalasztott a levegőbe, vagy görbült csőrű sárga madarak apró csirkék felett kerengtek, — Mitru jól látta. A fiukat is jól látta onnan Mitru. És sokszor vágyott ő is golyózni, sárkányt eregetni. De, szegény, nem jöhetett össze a fiukkal, mert ha volt is fiu, aki állatot őrizett, messze legeltettek egymástól.

Sok-sok mesét tudott Mitru és számolni is tudott 32-ig. Rögtön észrevette, ha egy jószága eltévedt. Iskolába soha nem járt. El sem képzelte, mi az. Egyszer hírlett, hogy tanító jön a falujukba, ahol még nem volt iskola soha. Egy szép őszi reggel már palatáblával indultak Mitru falubeli pajtásai az iskolába. Egy hét múlva meg könyvvel. Hogy fájt Mitrunak, hogy a juhokat kellett őriznie, most, amikor a többiek már irnak is és három hónap múlva, egy szombat este, már mutattak is a fiuk egy szép éneket a könyvből, amelyet megtanultak! Ettől kezdve Mitru nem törődött a juhokkal, csak könyvre gondolt, meg versekre, mesékre, énekekre. Ő is tudott faleveleket meg mezei virágokat rajzolni, kis kosarakat is font. És olyan gyönyörűen furulyázott, hogy még a nagyok is szívesen hallgatták. De most belátta, hogy ez nem ér semmit. Mert a könyvben betűk vannak, a betűkben mesék. Olyanok, amilyeneket még nem hallott Mitru. Nem győzte várni a szom-

bat estét, és amikor érkezett, átment a szomszédjukhoz, ahonnan három gyermek is járt iskolába. Aztán mit gondolt, mit nem, a gerendáról elloptott egy könyvet.

Reggel, ahogy a világosság teregetni kezdte bátorító fehérségét és meg lehetett különböztetni a faleveleket az ágaktól: Mitru elészdedte a könyvet — és úgy reszketett a keze, mint a félszárnyon fogott pillangó szokott. Nyálazta az ujját és forgatta a lapokat, amiknek a szélei egymáshoz tapadtak a Mitru mocskos, nedves ujjától. De ő olyan boldog volt. Nem adta volna a könyvet egy ezüst furulyáért, még egy nagy ostorért, — de talán egy csikóért sem.

Az első lapon állottak a magánhangzók és Mitru elnevezte őket. Az *á* lett a sárkány, az *i* betűt király lánynak nevezte el. Az *o* és *ó* a király és a királyné, aztán az *u* és *ü* a szél és víz. Így képzelte, hogy akikről a mesékben szó van, azok betűk. És olvasni kezdett Mitru. Hát, gyönyörű szép mesék jöttek elő a betűkből! Mitru nem is tudta, mit csinál, amikor ő gondol hozzá mindent a sok betű alakhoz! Azt hitte, így van, ahogy ő olvassa és igen boldog volt. Hangosan mondta, amit a betűk változatossága alkotott. Nem hallotta azt senki, csak a legelésző juhok, meg az a drága kedves napfény és falombok, meg szikladarabok.

Mitru kezében volt az egész világ titka. Ő vitte bajba a királykisasszonyt, és ő is mentette meg. Neki fogadott szót a vizek királya, a szelek fejedelme és minden a meséibe került, ami csak élt a világon, azaz amiről eddig tudott Mitru. Csak olyasmit tudott mondani, ami soha nem történhetik meg. És ezért igen szép volt minden meséje. Csakhogy egyszerre mi történt?

Egy nagy tudós, aki minden hegyből kódarabokat gyűjtött, valahogy a Mitru falujába tévedt. Épp oda, ahol Mitru legeltetett. Rájött a Mitru titkára, hogy mennyi szépet, furesát tud kigondolni ez a pásztorfiu. A tudós szerette volna, hogy ezekről a mesékről tudjon más is. Ezért rábeszélte Mitru szüleit, hogy adják oda neki a fiút, hadd tanítsa. Inkább ő ad annyi pénzt, amennyiért egy másik pásztort lehet tartani a juhok mellett.

Mitru meg sem gondolhatta, mi lesz és hogy lesz. Elvitték. Le kellett tenni a bő fehér nadrágot. Fekete térdig érő nadrágot, harisnyát, cipőt és kalapot kapott. Olyan volt mindez, mint egy csodás álom...

A tudós háza városban volt. És amikor Mitru másnap lefeküdt, úgy szorongatta a félelem a nagy városi szobában, mint az egeret a macska szeme. Egy kattogó varrógéptől szörnyen megijedt. Amikor meg autóra ültette a tudós, hogy az iskolába vigye, a világ legborzasztóbb rettegését kellett kiállania. A meséibe a legborzasztóbb dolgokat beleképzelte, hogy aztán minden jóra

fordulhasson. De most? Ez a sok csoda nem hasonlított semmihez.

Az iskolába értek. Padba kellett ülnie. Uri gyerek csufolódó nevetését eltűrné és hallgatnia mozdulatlanul, hogy mit mond a tanítókisasszony. A betűket kellett tanulnia. A nevükön, ahogy az egész világ ismeri őket, nem ahogy Mitru nevezte eddig.

Ó, de szomorú lett minden itt! Az iskolás gyermekek nem tudtak furulyázni, ostort pattogatni. Még fel sem néztek, ha madár röpült. Hogy is lehet így élni? Nem Mitrunak való élet volt ez! Elkomorodott. Idegen lett mindenhez. Félt mindentől és mindenkitől. Nem is birta itt soká. Mert kiforgatták a meséiből, elhozták a juhait. Jót akart a tudós és nagy rosszat tett. El is jött tőle Mitru, minden bucsuzás nélkül egy vasárnap reggel...

Kijött a nagy vaskapun és elindult, ki a városhoz, a szabad mezők felé. Már a 12-ik évben járt ekkor. Beállott szolgálatra egy tanyán, a várostól nem messze. Itt az istállóban aludt, de százszor jobban érezte magát. Egy kedves rózsaszín orru boci úgy dörgölődött hozzá, mintha minden gondolatát megérezte volna. És mennyivel jobb szaga a tehénistálló, mint az autómobil meg a bezárt ablaku szobák.

Mitru itt töltött két évet. A tanyáról ki sem ment. Megkapott mindent, ami neki kellett. Nem törődött, csak az állataival, hanem azokat igen szerette. Ami jószág volt a szívében, azt mind a teheneknek és borjaknak adta. És amikor egy-egy borjat mézárósnak adott el a gazda, a Mitru szomorúsága olyan nagy volt, hogy az ingét is oda adta volna a borju visszaváltásáért.

Egy hétfői napon beteg lett egy három hónapos boci és mert aznap vásár volt a városban és a gazdaságban nem volt otthon Mitrun kívül szolga — hát vele hajtatta be a gazda a beteg bociát az állatorvoshoz. El is indultak ketten. A beteg boci meg az embernyi Mitru. Az állat meggyógyult még ott a városban. A gazda, aki Mitru után jött, vásárra vitette a bociát. Kedves tarka jószág volt. Mézáros vette meg. Mitruval a vághídra küldette. És ami most történt, az a Mitru életében nagy fordulatot hozott...

A mézáros segédje készítette a nagy bárdot, hogy a borjut levágja, — de Mitru megkapja a két kezét. A legényt földhöz vágja. Cementezve volt a padló, a mézáros legénynek betört a feje, kificamodott a karja, vérbe borult lába, arca. Erre Mitrura támadt vagy öt ember. Erősen megverték és rendőrt hívtak. A rendőr bilincsbe rakta a kezét és börtönbe került szegény Mitru. De a mézáros legény hamar meggyógyult és az édesanyja rábeszélésére meg is bocsájtott Mitrunak. Így Mitrut két hónap múlva kiengedték a börtönből.

Milyen egyedül volt most szegény!

Kóborolt rongyosan, szomorúan a városban

keresztül, de más uton, mint az a tanya volt, ahol két évig lakott. A város határában egy halászt látott, ahogy huzta ki a hálóját a folyóból tele ficánkoló halakkal. És arra gondolt, hogy is tudnak az emberek hust enni? Erre gondolt akkor is, amikor a mészáros legény a bocit le akarta vágni...

Tovább ödögött Mitru. Fáradtan, egykedvűen. Egyszer csak gyönyörű színű székfűtáblát lát. Aztán rezedát, georginát, rózsát, meg sok-sok színű, soha nem látott virágokat. Olyan volt a szaguk, mint a tavaszi este és édes, mint a körték ize és barackoké.

Egy szelid szemű, görnyedt hátú öreg ember locsolgatta a virágokat gondosan, szeretettel. Mitru odalépett, kivette kezéből a nehéz locsolót és öntözte nagy kedvvel a szép virágokat. Az öreg kertész odavette Mitrut magához. Megtanította virágot ültetni, gyümölcsfát oltani. És Mitruból olyan mint a kertész lett, hogy ő hozzá mennek télen-nyáron virágért. Akik őt ismerik, mind szeretik, s csak egyért szokták kinevetni — azért, hogy nem eszik hust soha és mészárossal soha kezét nem fog.

(Érmihályfalva.)

BESZÉLGETÉS AZ ANYÁKKAL^{*)}

Édes Elek Nagyapó!

Amióta felszólított minket, anyákat, a beszélgetésre, azóta folyton gyűlt lelkemben a sok mondanivaló, de vártam a leírásával, mert helyet akartam adni a többi anyáknak, akik röviden, okosan fejtik ki nézeteiket gyermekük nevelését illetően. Hosszu idő telt el azóta és még csak ketten szólaltak meg ezidáig: Kovácsné Bendre Róza, akinek jószágáról és szeretetéről külön tanulmányt lehetne írni és Muzsnayné, Cs. Gabi, aki sietett e fontos kérdésben helyes utat mutatni minden anyának.

Mindketten okosan, tömören írnak. Előbbiben megtaláljuk a szeretet mindent átfogó erejét — utóbbiban a lélek erejével találkozunk. Két hatalmas föntartó erő, melynek éltető talaja a szívben van, s mi, anyák, egy szívvel, egy lélekkel kell magunkévá tegyük azt a hatalmas problémát, mely gyermekeink sorsára van döntő behatással. A mi édes jó „Nagyapónk” rendelkezésünkre adott a Cimbora területén egy akkora helyet, amelyen kedvünk szerint munkálkodhatunk. A mi gondolatunk nyomán kell termővé tegyük ezt a nekünk ajándékozott helyet és nem szabad parlagon hagynunk. Minden anyának részt kell vennie ebben a munkában és nehéz, fárasztó robot után is kötelessége tollat fognia kezébe és tele-szántani a papírt, azokkal a gondolatokkal, melyek szívének legmélyében gyökereznek, hogy teljes mértékben át tudja vinni gyermekére azokat a hatalmas erőket, melyek minden oldalról körülölelik és az élet küzdelmében erősítik.

Én boldog vagyok, hogy a Nagyapó által szerkesztett gyermekujáság területén dolgozó munkás lehetek! A gyermekujáság az első út a gyermekszívhez. Ezen a helyes uton indítom meg gyermekeinket, már magában erőit ad ahoz, hogy higgyünk munkánk sikerében. Ha néha elfárad-

va, gondoktól meggyötörve roskadozó lábakkal megállunk azon a területen, melyen dolgozunk, nézzünk körül és mindenütt csak szívet látunk csupa anyaszívet, mely egyetlen hatalmas dobogásban egyesül: mindent a gyermekért!

A munkából magammak dupla részt kérek azon a címen és annál a joggal fogva, hogy amióta a Cimbora első példánya megjelent: ebből merittem lelki táplálékot kis lányomnak és ezzel örvendeztetem meg ma is, ha elfáradva jön haza az iskolából. Küzdelmeimben megújító erő nekem a Cimbora, mert boldogan láthatom, hogy ennek a szívet, lelket nemesítő gyermekujáságnak legjobb, legigazibb barátja, s amint fokról-fokra feljebb halad a tanulásban, annál büszkébben vallja magát a Cimbora olvasójának.

Ennek az egyetlen, egész pici korában apa nélkül maradt gyermekemnek neveléséről fogok beszélgetni legközelebb a Cimborában, addig is munkára hívom fel az összes anyákat, s egyben köszönetet küldök megindító munkásságukért annak a két anyának, kiknek gondolatát teljesen magamévá tettem.

Nagyapót pedig az egész nyilvánosság előtt szeretettel megcsókolom:

(Kolozsvár.)

özv. Farkas Józsefné.

* A múlt év vége felé felhívtam az anyákat, hogy beszéljék meg a Cimborában a házi nevelés és az iskolai oktatás dolgát. A beszélgetés sorát K. Bendre Róza és Muzsnayné Cs. Gabi, mindkettő a Cimbora jeles tollu munkatársa, nyitotta meg. Már-már úgy tetszett, hogy a beszélgetés elakad, de im, megszólalt özvegy Farkas Józsefné s szeretném hinni, hogy az ő lelkes megszólalása követőkre talál. Ne feledjük: legdrágább kincsünk: a gyermekről van szó!

Elek nagyapó.

NYUSZI

T A V A S Z I M E S E

I R T A V A J D A I S T V Á N

— Micsoda?! — fortyant fel az uralkodó, — még el sem készültél a munkáddal és máris itt akarsz hagyni bennünket? Megörültél? Három nappal husvét előtt? S beszélni akarsz dolgainkról az embereknek? Azt akarod, hogy idejőjjének és tönkretegyenek bennünket? Megtiltom! Ha elkészültél, nem bánom, elmehetsz, de akkor is szentül meg kell fogadnod, hogy senki emberfiának egy szót sem szólsz arról, amit itt láttál és hallottál. Mert mindaz, amit eddig tudsz, még semmi! Most jön a java! Miután szegény Nyulapó még nem tud dolgozni, neked kell helyettesítened a legnehezebbet is elvégezned. Meg fogsz ismerkedni a nagy-nagy nyulitokkal is, amiről rajtad kívül ember még nem tud. Te fogod majd beüzemöztetni a Tavasz ezüsttojását, ma éjjel, amikor felragyog az égen a telehold!

Nyuszi nem tudta, mitévő legyen. Belátta, hogy a félig kész tojásokat itthagyni, nem volna becsületes dolog.

De anyuka vár rá odahaza s már bizonyára nyugtalanodik miatta... Nem tudja, hová lett az ő kicsi fia... Mihez fogjon hát?

— Gyorsan, gyorsan, — sürgette a Husvétit Nyul, — folytasd a megkezdett munkát.

Nyuszi ismét munkához látott. A segítők serényen hordták elébe a tojásokat és nem sok idő telt bele az utolsóakra került a sor. Még csak tíz darab volt hátra.

Nyuszi kapkodva dolgozott. Mikor elkészült a piros tojásokkal, a nagy sietségben nem mosta meg a kezét és így történt, hogy a biborpir ráragadt a kezére. Ahogy megfogta a tyuktojásokat, apró piros foltok maradtak rajtuk. A Tavasz, aki ott kukucskált Nyuszi háta mögött, nagyon megörvendezett, mert ilyen kedves, piros-pettyes tojásokat még sohasem látott. Nevetve nézett végig a sok tarka tojáson, s azok mosolyától egy-kettőre husvétit tojássá váltak.

Mikor ezzel is elkészült, Nyulapó elégedetten bólintott és így szólt a királyhoz:

— Felség, engeddd most haza a gyermekeket szüleihez. Meg kell azonban ígérenie, hogy este, amikor feljő a hold, ismét visszatér hozzánk. Nyulné asszonyság visszavezeti majd a patakhoz, ahol találkoztak. Okos asszony, aki megtalálja majd a módját, hogy hogyan hozza vissza. Te pedig egy szót se szólj senkinek! — mondta Nyuszinak fenyegető hangon.

A kis fiu szentül megígérte. Nyulmama meg

hamarosan ott termett mellette a két fiával együtt.

Szívesen vállalta, hogy hazavezeti Farkast és igen örült rajta, hogy a kis jövevény ilyen jól megfelelt feladatának.

Lábával barátságosan megveregette a Nyuszi vállát és dicsérő hangon így nyilatkozott:

— Pompás kis fickó vagy! De most gyere, menjünk! Vedd az öledbe Ugrifüleskét, Tapsifüles majd émmeltem jön.

Farkas lehajolt és ölébe vette a kis nyulcsemétét. Örült, hogy ismét ő vihetette. Mégis csak sokkal kedvesebb kis nyul volt, mint az ő kitömött nyula otthon! Jaj, ha örökre megtarthatná!

— Megindultak.

Egyszer csak Nyuszi odafordult Nyulmamához:

— Nyulmama, add nekem a kis Ugrifülest! Igen nagyon szeretem! Szívesen dolgozom érte akár egész éjszaka, sőt ha kell, le sem fekszem! Megigérem, hogy senkinek sem szólok rólatok, még anyukának sem!

Nyulné azonban nem válaszolt. Tán megharagította a kérés? Különös tekintettel nézett Nyuszi felé, majd egy kis idő múlva megszólalt:

— A kis fiamat akarod? Mit szólnál hozzá, ha édesanyád téged ajándékozna oda valakinek? No, de most már siessünk, hogy minél előbb haza érij!

Útnak indultak tehát. Erdőn-mezőn, árkon-bokron keresztül szélvész sebességgel rohant Nyul mama, úgy, hogy Nyuszi alig bírta lélekzettel a nehéz irántot. Nagyon fáradt volt már és igen-igen szeretett volna otthon lenni.

Végre mégis az erdőszélre értek és Nyuszi megpillantotta a patak csillogó vizét.

— Pihend ki magad előbb, mielőtt anyádhoz mégy! — mondta Nyul mama. — Az ott már a ti házatok, innen egyedül is haza találsz.

Nyulmama is megállt pihenni, míg a kis fiu kimerülten rogyott le a gyepre. Karjában tartotta a kis Ugrifülest és egy pillanatra fáradtan hunyta le a szemét...

Folyt. köv.

Tamás érdeklődik

(Beszélgetés a hinduk világról.)

TAMÁS: Egyik könyvedben az indiai fakirokról olvastam. Nagyon megdöbbenem. Nem akarom elhinni azt, amit róluk írnak. Lehetetlen az, hogy valaki a föld alá temettesse el magát hetekig feküdjék ott; aztán talpra ugorjon, amikor önként választott sírjából kiemelik. Valaminek azonban valószínűleg birtokában vannak a fakirok, különben nem terjedhetnének el róluk ilyen csodás hírek.

APA: A fakirok valóban megdöbbentő eredményeket érnek el. Hazájuk a mesés India. Tulajdonképpen a mohamedán vallású önsanyargatókat hívják fakiroknak, a hindu testkinzók neve jogin. De akár fakirnak, akár joginnak mondja magát az Európába jövő hindu, jó egy kicsit figyelni rá. Sok köztük az ügyes csaló. Ügyességükkel hamar rászedik a kíváncsi, de nem eléggé óvatos nézőket. Alig voltam idősebb nálad, amikor egész Budapesten csodálkozva bámultak két fakirt. Üvegkoporsóban elzárva pihentek, olyanok voltak, mint a halottak. Az emberek már hitelt adtak nekik, amikor egy vagy több kételkedő Tamás észrevétel nélkül elbujt a sírboltnak tekintethető teremben. Vártak. Mindenütt néma csend: a halottak mozdulatlanul pihentek üvegkoporsóikban. Azaz nem mondták magukról, hogy végelegesen meghaltak. Azt állították, hogy néhány nap múlva fel fognak támadni. A kételkedő Tamások lelkében már erősödni kezdett a bizalom. Elmult az éjjel, a lelkek órája is, a leselekedők már talán azt hitték, hogy a fakirok lelke idegen világtájakon bolyong, hiszen azt ígérték, hogy lelkük messzeszáll azalatt, amíg testük megmervedve pihen. De egyszerre csak csendes nesz hallatszik. Az egyik koporsó fedele felnyílik, az óvatos halott kiemelkedik, elindul, nem idegen világrészek felé száll, csak a terem egyik sarkába lopakodik, felemel egy nagy köcsög tejet és jót huz belőle. Mondanom sem kell, hogy repült; nem úgy, ahogy ő állította, de eléggé gyorsan. A két fakir azóta nem látta Budapestet. Ebből a történetből azomban ne következtessél arra, hogy minden fakir vagy jogin hazudik. Bizonyítékaink vannak az ellenkezőre. Egy Haridas nevű jogin többször eltemettette magát. Nem is üvegkoporsóba, hanem mélyen a föld alá. Csalásról szó sem lehetett, mert az ellenőrzés a legszigorubb volt. Vásznonba burkolták, a göngyöleget lepecsételték, aztán elásták és hetekig hagyták a föld alatt. De nem a temetőben ásták el, hanem egy ablaktalan szoba padlója alá és a szoba ajtaját is lepecsételték. Még ezzel sem elégedtek meg, erős őrséget állítottak a ház köré és a fejedelem emberei nem szeghették meg a parancsot, mert tudták, hogy uralkodójuk nem érti a tréfát. Pár hét múlva

kiásták Haridast és megbízható nézők szeme látára életre támadt. Táncolni ugyan nem volt kedve, beszélni is csak suttogva beszélt. De azért élt. Pár nap múlva már vissza is nyerte régi erejét.

TAMÁS: Ez lehetetlen, apám. A föld alatt nem juthatott levegőhöz: meg kellett fulladnia. De megölhette, elrothaszhatta maga a nedves föld is. Megtámadhatták mozdulatlan testét a férgek. Maga a táplálkozás hiánya is megölhette. Ezer oka lehetett halálának.

APA: A tények előtt meg kell hajolnod, kételkedő Tamáskám. Megpróbálok megmagyarázni neked a dolgot, de nehogy te is megpróbáld: valahol feltétlenül eltéveszted és a tulsó parton maradsz. Haridas nem érintkezett közvetlenül a földdel. Elfelejtettem az elébb mondani, hogy koporsóját ládába zárták és lepecsételték a ládát. Kivülről tehát férgek sem juthattak hozzá, a nedves föld sem rothasztotta meg. A többi ellenvetéssel azonban még fennáll. Nézzük csak közelebbről a dolgokat! Azt mondtad, hogy levegőhöz nem juthatott. Talán nem is kellett neki, vagy azt a keveset, amennyire szüksége volt, mégis megtalálta a ládában. A test mozdulatlan, csak a test sejtjei élnek. Ezeknek igazán kevés levegőre van szükségük. Ennyi bejuthat a laza föld résein át a ládába, hiszen a láda sincs légmentesen bezárva. Talán nem is lélegzik a tüdején, hanem csak a bőrön át. Ott is vannak kis rések, nagyítóval jól láthatók: a sejtek életbenmaradásához kevesre van szükség. Inkább az a veszedelem fenyegeti, hogy életre, igazi életre támad odalenn. Akkor vége van. A rendelkezésre álló kis levegőt a legrövidebb idő alatt elhasználja. De erre vigyáz talán legjobban. Elzárja orrát, elzárja fülét, sőt torkát is. Az orrot és fület könnyű elzárni, akár légmentesen is, de a torok elzárásához igazán nagy ügyesség kell. Nem használhat viaszkot. De ott van a természetes elzáró készülék: a nyelv. A jogin fiatalságától kezdve nagy gondot fordít nyelvére: hosszúra és mozgathatóvá teszi. No, nem azért, hogy csufolódva kinyújthatná, hanem azért, hogy visszahajlítva záró-készüléknek használja. Óriási, nyugati ember számára érthetetlen és el sem képzelhető türelem kell ehhez. Ezzel még nincs meg az előkészület. A hosszú nyelv még csak csufolódásra való, de a joginnak kábulatra is van szüksége. Hosszu-hosszu időn át tudó-gyakorlatokat végez. Mindig tovább tartja vissza lélekzetét, bizonyos előírt módon lélegzik. Ezt nem magyarázom bővebben, mert amilyen kíváncsi vagy, még megpróbálsz és dermedt álomba ringatod magad. Én pedig nem értek a felébresztésnek csak egy módjához: a hideg víz-

zel való meglocsoláshoz. Ettől pedig, ugy-e, irtó-zol? A lélegzési gyakorlatokon kívül még sok mindent kell végeznie, hogy kizárja magát a világból. Nem részletezem ezeket az eszközöket, csak egyet említek meg. Ha az ember nagyon sokáig mereven néz a testének egy pontjára, elkábul. Ezt az egyet megpróbálhatod. Nézd egy pár percig az orrod hegyét és iparkodjál semmi-re se gondolni! Meglátod, hogy szédülni fogsz. Érted már, mit csinál a jogin: dermedt álomba ringatja magát. Ilyen körülmények között a táplálkozás sem okozhat gondot. Igaz, hogy a testet alkotó élő sejteknek folyton táplálékra van szüksége, de van elég a raktárban. A szervezet bőven tud adni néhány napig vagy néhány hétig is. Gondolj csak a téli álomba merülő állatokra. Nyáron és ősszel rendszeren jól meghiznak, a téli alvás közben lesóványodnak. Milyen jó volna, ha mi is berendezkedhetnénk ilyen módon! Ha az ember rossz viszonyok közé kerülne, lefeküdne és néhány hetet átaludna. A kövér embereknek még előnyére is válna. Sok potrohos ember mint hosszú gavallér ébredne fel. De nem bosszantalak tovább. Ennyit megérdemeltél, mert erősen kételkedtél szavaimban. Most már talán hiszel nekem?

TAMÁS: Ne haragudjál, apám, de nekem még kétségeim vannak most is. Amíg beszéltél és előbbi ellenvetéseim cáfolta meg, nagyon furcsa gondolatom támadt. Megértettem azt, hogy az eleven sejt megmaradhat a föld alatt hetekig, de az ember testében sok a rothadó anyag, a félig megemésztett táplálék. Ez nem él; ez tovább roth-

ad. Ha pedig rothad, annyi mérget termel hetek alatt, hogy el kell pusztítani a test eleven részeit.

APA: Nagyon jól van, fiam! Látom a szememben az örömet: no most megfogtalak. Korán örültél, fiacskám, mert készen állok a felelettel. A jogin utolsó nap, már t. i. a temetése napján, nem eszik semmit. Előtte való nap is csak tejet. Testéből pedig minden félig és egészen megemésztett táplálékot kitakarít. Sőt nem elégszik meg a mosással, meg is törülközik utána. Lenyel valami hosszú vászonszalag-félét, aztán visszahuzza a gyomrából: kevés élettelen anyag marad a testében. Így merül álomba. Sok ember hirdeti ott magáról, hogy már eltemettette vagy el fogja temettetni magát, de kétségtelen bizonyítékunk csak a Haridas esetében van. Szegény ember nagyon rossz bőrben volt, amikor a föld alól előkerült, de szolgájának hosszadalmas és szakértő kezelése után életre támadt. Le volt teljesen soványodva, erőtllenül feküdt, de kinyitotta szemét és megszólalt. A család lehetetlen volt. Az örök éberek voltak, a pecsétek épek, de minden pecsét-nél nagyobb bizonyíték volt a megpenészedett vászon ruha, melybe az élő holttest be volt pakolva. Én nem hiszem, hogy utána csinálta valaki. Megbízható ellenőrzés mellett senki sem. Minthogy én is kételkedő természetű vagyok, a sok dicsekvő fakirnak és joginnak nem hiszek. A kísérlet sikeres megismétlését azomban nem tartom lehetetlennek.

(Budapest.)

A z á r v a l e á n y

— A magyar népköltés gyöngyeiből. —

Ihon nevedekék
Egy arany almafa,
Körülfogta tövét
Gyenge gyopár virág;
Alatta üldögél
Szegény árva leány.
Köti koszoruját,
Siratozza magát:
„Sem apám, sem anyám
Sem gondom viselő“.

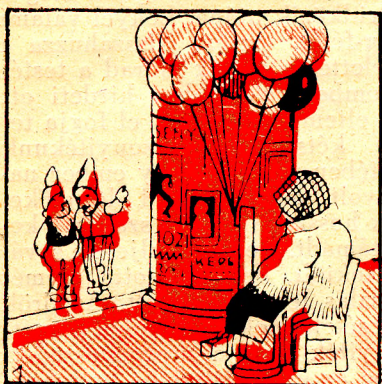
Az ajtón hallgatja
Egy kevély katona:
„Ne sirj, ne keseregj
Szegény árva leány,
Leszek apád s anyád,
Mint gondod viselő.“

Nekem bizony ne légy,

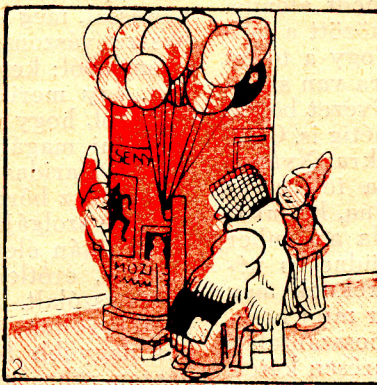
Te kevély katona,
Mert nekem is vagyon
Jegyesem, gyűrűsöm,
Kiért én elvártam
Hét szép esztendeig,
Hét szép esztendeig,
Teljes harmadnapig.
De én még elvárom
Hét szép esztendeig,
Hét szép esztendeig,
Teljes harmadnapig;
De ha akkor sem jó,
Én aztán elmegyek
Az apácák közé,
Az apáca földre,
Ott én, amíg élek,
Istent is szolgálom,
Ha pedig meghalok:
Isten előtt állok.“

Prityi és Prutyi kalandos utazása

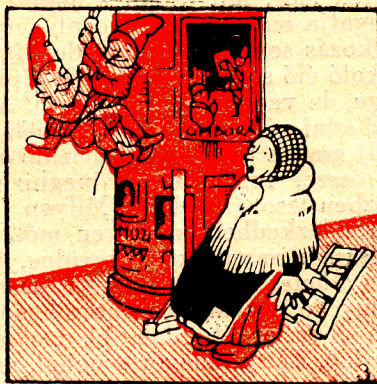
avagy
„Öt perc léghajón”

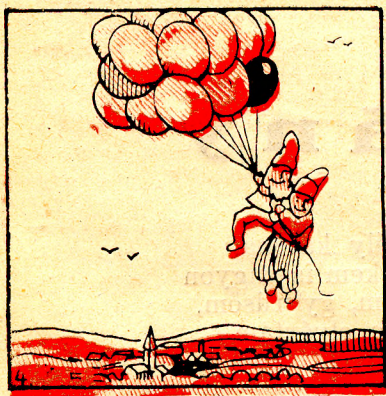
Mennyi léggömb,
Nézz csak oda!
Lopjunk egyet
Prityi koma!

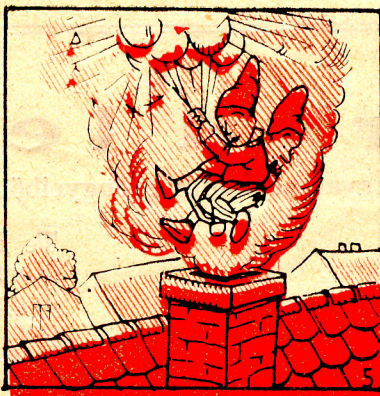
Hé nénike!
Mit álmodik?
Felébred majd
S csodálkozik!

Juj! a léggömb
Elszáll velünk!
Fogózz, Prutyi,
Már repülünk!

Szalad a szél,
Vele szállunk,
A felhőkig
Meg sem állunk.

Jaj, ez a füst,
Milyen meleg,
Léggömb tőle
Mind megreped!

Az ut vége:
Nagy pottyánás,
Égszakadás,
Földindulás!

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

A z e r d ő b e n

— Mühlbeck Károly rajzával. —

Hideg szelek fujdogálnak. Szomorúan zug az erdő. Hová lettek a dalos madarak? Hova lett a szép zöld levél? Megsárgult, lehullott a fáról. A szél felkapja a sárgult leveleket. Sárgult levelek olyan husan zörögnek, mintha sirnának. Talán a nyarat siratják?

A letarolt fák szomorúan hallgattak. Egy vén fa megszólal. Azt mondja: én már eleget éltem. Fáradt vándornak sokszor adtam árnyékot. Most már meghalhatok. Halálommal is jót cselekszem. Melegítem az emberek házát.

Talán meghallották az emberek a vén fa beszédét. Ihol, itt jó három ember. Megállanak a fa tövében. Nézik, vizsgálják. Mondja az egyik: ez jó nagy fa. Öreg, de még ép a törzse. Vágjuk le.

Sokat nem beszélnek. A nagy fűrész a fa tövéhez nyomják. Az egyik is, a másik is maga felé huzza, vonja a fűrész. Harsog, harsog a fűrész. Mind beljebb, beljebb halad. Addig huzzák, addig vonják a fűrész, egyszer csak recseg, ropog a vén fa. Int a társainak: Isten áld-

jon meg, kedves társaim! Aztán nagy recsegéssel, ropogással lezuhan.

Most már munkába fog a fejszés ember is. Sorra nyesegeti le a vén fa ágait. A fűrészkes emberek pedig több helyen átfűrészelik a fa derekát. Mi lett a vén fából! Nem ad több árnyékot, nem soha! De ad tüzet, jó meleget.

Nini, ki jár itt? Ki tipeg, topog erre felé? Öreg anyóka. Gallyakat szedeget, száraz gallyakat. Nincs senkije, aki neki fát vágjon. Aki az ő kunyhójába fát hozzon. Maga gyűjtögeti össze a száraz gallyakat. Összerakja egy csomóba, aztán vékony kötéllel átköti. Hej, öreg anyóka! Most mi lesz? Hogy emeled fel a fát? Ne busulj, öreg anyóka! Ihol, már szalad is feléd a fejszés ember fia. A derék fiu nem várja, hogy kérjék. Szó nélkül oda megy, öreg anyókanak hátára segíti a gallyakat.

— Áldjon meg az Isten, édes fiam. Fizesse meg a te jószágodat! — hálakodik az öreg anyóka. Aztán szép csendesen elindul. Hazafelé mind azt mondogatja: Áldja meg az Isten azt a jó fiút!

E—6.

A k é t b o r o s - s z e k é r

— Alexandru Douici Tanító-meséiből. —

Magyarba átültette: Dr. SZEREMLEY ÁKOS.

Az uton egy boros szekér
Tele hordóval jött nagy csendesen.
De bezzeg a másik,
Több üres hordóval rakva

Ugy zakatolt, zörgött, hogy apraja-nagyja
A járókelőknek előre kitért.
Nem vala pedig, hogy miért,
Mert nem sok hasznót hozott a szekér.

De így van az életben is gyakran:

A senki, a semmi
Zakatot szakadatlan,
Inkább hát arra figyeljetelek,
Ki csendben és nem dicsekvőn mendegél,
Mert rendszerint ott van az érték.

Ezerötszáznegyvenegy aug. 29.

Irta: CSÜRÖS EMILIA.

II.

Odabent, a lakószobában sötét arcát öklére támasztva, Vereczkey István várta. Amint belépett, összereszt. Szótlanul, kérdően nézett reá. A diák megállt a lámpa fényében, hullámos barna haja elborult arcába hullott. Ugy állt ott, mint a bánat szobra.

— Minden igaz, nemzetes, nagy jó uram! Azok is odabent a városban a szultán üdvözlésére készülnek. Buda a cél. Buda-vára alatt fognak táborozni. A vén ürüfejűt a szeretet hozza ide, meg a barátság; Meg akarja védeni a kiskirály trónját. Hej, ha most minden magyar szív egy érzésben forrna össze! Ha mindenki ott lenne Buda várában és feléje kiálthatnánk: — Eredj vissza, kontyos, megvédjük mi magunk kiskirályunk trónját, koronáját! Nagy napok lesznek azok nemzetes, nagy uram! Már a mi helyünk is csak Budán lehet!

Fáradt mozdulattal intett Vereczkey, majd balkezevel deresedő halántékát dörzsölgette.

— Nem úgy van ám, mint gondolod. Gyengék vagyunk, elgyötörték, ugyan mit is kezdhettek százezrekre menő pihent csapatokkal szemben? Itt nem használ erő, csak ravaszság. De nem szabad csüggedni! Ott van a barát. Martinuzzi. Ő tudja, hol kell fegyver és hol kell szép szó.

— És ha majd kell a fegyver és nem lesz? Mi lesz akkor? — Mihez kezd akkor a barát?

— Akkor? Odahívja a fegyvereket, ahol szükség van rájuk! Ha Budán kell, akkor Budára!

— Nemzetes nagy uram! Én nem birom már ezt a tétlen veszteglést. Én érzem, hogy a hazának az én fegyveremre is szüksége van! Elmegyek! Budára megyek! Ha nem megy szépszerével, akkor megszököm. A szégyen az arcomba hajtja a vért, ha arra gondolok, hogy a hazá szíve ellen milyen merénylet készül. Nem barátságából jön a szultán százezer emberrel Buda alá. Hitványnak, gyávának érzem magam, mert nem állok oda, ahol fegyver kell, vér kell, és kell a magyar ember!

Arca kipirult a beszéd hevében. Haját kismította és ragyogott a homloka. Vereczkey tenyerébe hajtotta fejét.

— És mi lesz, ha kóbor csapatok támadják meg Szentmiklóst? Feladunk mindent? Mi lesz Enikővel?

A diák lelkesülten folytatta: — Enikő is tud harcolni. Ember ő magáért. Aztán a basa barátunk, nem érheti baj Szentmiklóst.

Vereczkey felállt és sötét arccal járkált fel s alá a szobában. Mint aki erősen fontolgat valamit. Majd a fiu mellé lépett s vállára tette ke-

zét. Szavai komoran és sulyosan csengtek.

— Eredj, fiam! — mondta. — Nincs jogom hozzá, hogy továbbra is visszatartsalak. Ha úgy érzed, hogy kötelességed, menj. Én várok még, amíg rám kerül a sor. Erdély is szerephez jut még ebben a hatalmas drámában. Ha az a hited, hogy elébe kell menned a harcnak, — legyen áldás fegyvereden! Nem tartalak vissza. De ne felejtse el, hogy házam kapuja is mindig tárva lesz előtted, akár győztesként, akár legyőzöttként, akár a szertárból, véreből, veszedelemből a fegyverként, akár mint sebesült térsz vissza ide.

Holnap majd kiválasztunk valamit a fegyvereim közül és Enikő utra készít. Most térj nyugovóra, fiam! Megszorította a fiu kezét és magára hagyta a szobában.

Karsai Soma egy pillanatig dermedten állt. A rázuduló öröm megmérte. Nem tartja vissza senki! Mehet harcolni! S Vereczkey adja hozzá a szertárból a fegyvereket! Mehet Budára, ezer tüzből, véreből, veszedelemből veheti ki a részét! Mehet Budára! Mehet Budára! Ezer tüzből, véreből, veszedelemből veheti ki a részét! Mert hát mit védhetne elkeseredettebben a magyar, mint Budát, az ország szívet. Véres harc színhelye lesz Buda! Pompás hőstettek szemtanuja! Ő pedig elesik. Talán vére áztatja a szent falakat, és a kiomló vérből országos diadal fakad. Avagy a győztesek között lesz? Menni fog közöttük harctól kipirultan, zugva, dühörögve, büszkeségtől dagadó kebelrel és mámorosan a boldogságtól...

Mindez egyszerre zuhogott a lelkére. Egy rövid ideig mozdulatlanul állt még, aztán Vereczkey után indult, a nyomába lépett és boldogságában kitárt karokkal esett neki az ajtófélfának. Térdre ereszkedett, átölelte s úgy sugta kifelé:

— Nemzetes nagy jó uram! Edes apámuram!

II.

Enikő másnap szomorúan üldögélt rezedás kertjében. Egyszer csak betoppant Karsai Soma. A leányka szeme vörös volt és úgy tetszett, mint ha sirt volna. Amint meglátta az apródot, felkelt és elébe sietett.

— Hallom, Soma, elhagysz bennünket!

— Igen, Enikő. Kár, hogy egyedül megyek. Ha fiu volnál, te is velem jönnél!

— Az nem bizonyos, Soma. Edesapám azt mondja, fiatalos lelkesülés visz téged is, nem pedig okos számítás.

— Enikő, ki tud okosan számítani, amikor a haza bajban? Hiszen már így is ég az arcom a szégyentől önmagam előtt, hogy itt veszteglek

nyugalomban, Szentmiklóson, amikor az egész ország lángokban áll. Hol a török gyújtogatja, hol a német. Te ezt nem érted, Enikő! Leány vagy!

Enikő arcát biborpir öntötte el, és nagy kék szemében csillogó könnyek rezegtek. Soma megbánta hevesességét és megfogta Enikő kezét.

— Ne sirj, Enikő! Nem akartalak megbántani. Nem voltam-e eddig testvéred helyett mindig jó testvéred? De, lásd be, már husz éves vagyok, férfi vagyok! Hiv a kötelesség. Az agarászás meg a könyvek már nem tölthetik be az életemet. S ami a legfontosabb: a hazának szüksége van reám is! Minden barátom beállt már, csak még én bámulom mindig esténként a szentmiklósi eget. Ugy érzem, Enikő, hogy ha most atyám szellemével találkoznom, szégyenkezve fordítanám el tőlem fejét. Ne marasztalj hát és ne könnyezz értem! Értsd meg, hogy most csak egy cél, egy gondolat lehet előttünk: — a haza sorsa.

Enikő patyolat kendőjével megtörölte a szemét és kezét nyújtotta a diáknak.

— Nem marasztallak, Soma. De sohasem fogod megérteni, hogy én most miért sirok.

Valami furcsa nedvesség öntötte el a harcban készülő fiu szemét is.

— Ne sirj, Enikő, hanem imádkozz a hazáért és érettem is. Jó kicsi hugom, — téged majd meghallgat az Isten! Visszatérek!

A mályvabokrok bólogattak körülöttük, az égen pedig megjelent egy tenyérnyi felhő, mely árnyékot dobott a kertre.

Enikő feje odasimult a fiu vállához és halkán monda:

— Imádkozni fogok érted, mindig, mindenkor! Amíg csak visszatérsz!

Az istállók előtt lovat kantároztak. Szénfekete paripát, Vereczkey István kedvenc lovát. A nyeregkapába zacskót rejtett egy öreg szolga. Zörgött a tartalma, pénz volt benne. Jól fog az háborus világban.

Napszállta előtt szállott nyeregbe a fiu. Kerülte a hangos bucsuzkodást. Vereczkey Istvánnak megcsókolta a kezét, de szó nem jött ajkára. Összeszorította torkát a hála és boldogság. Az őszülő vitéz sem tudott egyebet szólni, amíg utoljára végig siklott keze a fiu fején. Fiam, fiam!

Már a kapu felé ügetett a diák, amikor utána kiáltott:

— Ne felejts el Budán Pető Gergelynél jelentkezni. Jó barátom, hivatkozzál reám!

Aznap este Enikő sokáig nézte a csillagokat. Kezét imára kulcsolta, a szeme harmatos. Százszor, ezerszer is elmondta az ima szavait, aztán ráhajította fejét az ablakpárkányra s hosszan sirdogált. Így talált rá az első hajnali napsugár. E napon pedig ezt írták a levelek homlokára: 1541., augusztus 29.

(Vége következik.)

A CIMBORA KÖNYVVÁSÁRA.

ÚJONNAN MEGJELENT IFJUSÁGI KÖNYVEK.

Szentimrei Jenő: Verses magyar krónika. E pompás kiállítású könyvecske, melynek Kós Károly és Kopos Sándor művészi rajzai külön ékességei, csengő versekben meséli el nektek a magyar nemzet történetét. Amellett, hogy igen értékes és szórakoztató olvasmány, igen hasznos is, mert játszi könnyedséggel pótolhatjátok vele az iskola kényszerű mulasztását: megtanulhatjátok a magyar történelmet, amit minden magyar gyermeknek tudnia kell. A szépen kiállított kötet ára 40 lei.

A legjobb könyvek két új kötete:

Kosáryné Réz Lola: Boszorkányvár. Bíró Juci vig és szomorú történetét festi elétek mesteri tollal a magyar ifjuság e kedvenc írónője. A kis elbeszélés annyira lebilincseli az olvasót, hogy mindent feledve lélegzetfojtva követi a kis Jucit sok tarka kalandon, tréfás esínyen. A könyvet Mühlbeck Károly rajzai díszítik.

Jókai Mór: A leaotungi emberkék. A „Legjobb Könyvek” sorozata a legnagyobb magyar író nevével folytatódik! A kiadó egy örökbecsű, tündéri szép mesét választott ki a nagy író művei közül, amely minden magyar gyermeknek igen nagy gyönyörűségére lehet. A könyv pazarul van díszítve Kőszegi Bella rajzaival. Minden oldalon képet találtok. Ez a könyv tehát nem csak a legérdekesebb, legbájosabb történetet tartalmazza, hanem egyúttal pompás képeskönyv is. A legjobb könyvek egy-egy kötete 27 leibe kerül.

Az 1928. évi új sorozat további kötetei:

Kosáryné Réz Lola: Meszes Palkó (Megjelenik február havában).

Ifj. Gaál Mózes: Hasszán története (Megjelenik április havában).

Tábori Pál: Cserkész sziget (Megjelenik május havában).

Ego: Bandi gyárat épít (Megjelenik június havában).

Tábori Piroska: Nagyvárosi emberek (Megjelenik március havában).

A király képe

Apró unokáinak meséli: ELEK NAGYAPÓ.

Egyszer egy király, amint a mezőn vadászatott, találkozott egy paraszt emberrel s szóba állott vele.

— No te, szegény ember, mennyi pénzt szerzesz egy nap?

— Három huszast, felséges királyom.

— S mit csinálsz te azzal a három huszassal?

— Az első huszast megeszem, a másodikat kamatra adom, a harmadikat meg visszaadom.

— Nem értem, — mondta a király, — magyarázd meg a mondásodat.

— Igen egyszerű ez, felséges királyom. Egy huszason kenyeret veszek s azt megeszem. A másik huszassal a gyermekeimet táplálom, akik majd, ha megöregszenek, engem táplálnak. Ez a kamat. A harmadik huszast az apámnak adom, aki gyermekkoromban ennem adott.

— Helyes, — mondta a király, — de ígérd meg, akárki kérdezze tőled a mondásod magyarázatát, meg nem magyarázod, amíg az én képemet százszor meg nem láttad.

A paraszt megigértte, a király meg haza ment. Első dolga volt, hogy a minisztereinek elmondja, micsoda furcsa találós meséket adott fel neki egy paraszt ember. Bölcs emberek voltak a miniszterek, de egyik sem tudta megfejteni a találós meséket. Az egyik miniszternek azonban nem volt nyugta, felkereste a parasztot s kérte, hogy a találós meséket fejtse meg neki.

— Nem lehet, — mondta a paraszt, — mert a királynak megigérttem, hogy addig senki fiának

meg nem fejttem, amíg a képét százszor nem láttam.

— Iszen, ha csak ez kell, — mondta a miniszter — megmutatom én neked a király képét, még pedíglén százszor.

Azzal kivett a zacskjából száz aranyat s leszámolta a parasztnak.

— Ihol, lássad, mindeniken ott a király képe. Bezzeg, hogy a paraszt most már szívesen megfejtette a találós meséket.

Nosza, sietett haza a miniszter s nyomban jelentkezett a királynál a megfejtéssel.

— Ezt neked az a paraszt fejtette meg, — mondta kedvetlenül a király. — Hozzátok ide azonnal.

Hozták mindjárt a parasztot.

— Hát nem ígérted meg nekem, — rivalt a parasztra a király, — hogy addig senkinek sem fejtet meg a mondásodat, amíg a képemet százszor nem láttad?

— Felséges királyom, — felelt a paraszt — én az ígéretemet nem szegtem meg. Mert a miniszter ur százszor mutatta meg felséged képét Ihol a száz arany!

A király nagy örömeiben két zacszó aranyat ajándékozott a parasztnak.

— Nesze, öreg, az egyiket az okosságodért, a másikat a becsületességedért.

Igy lett gazdag ember a szegény emberből.

Haláláig jól volt dolga, sóra, fára nem volt gondja.

(Kisbaczon.)

Beszámoló a nyári vakációról

Kedves Elek Nagyapó!

En beszámolóul a pesti utamat írom le. Az ut egy egész napig tartott, Csucsánál megláttam az Ady Endre szép kastélyát, azután szép vízeséseket láttam. A határon túl következett az Alföld egy-egy legelő-gulyával, egy-egy elhagyatott gémes-kuttal. Egyszer csak sipolt a vonat és a célt elértük: Budapestet. Másnap reggel elmentem anyukával az autókirándulásra, az uton megláttam a milleniumi emléket. Igen remek műnek találtam. A Rákóczy-ut nagyon szép volt. A Margit hid, a Ferencz József-, az Erzsébet-, és különösen a Lánchid nagyon tetszett, mert csak két lábon áll. Továbbá megnéztem az Opera épületét és voltam a színházban. A Borscs Amerikában-t adták Fedák Sárival. Voltam az állatkertben is, de a vízi lótotól úgy megijedtem, hogy jaj! Az elefántnak adtam 10 fillért. Az angol park is nevezetes, különösen az elvarázsolt kastély. Voltam a Margitszigeten és lát-

tam a vitézzé avatást és egyuttal a kormányzót. A hajózás igen jó multság volt a Margithidtól a lánchidig. Szép az Arany János, a Tinódi szobra és a Bocskaié. Voltam cirkuszban és sokat kacagtam a kis Zolin! A királyi vár gyönyörű, a szép festményekkel a trónterem igazán szép, ezüst csillárokkal és szép tutorokkal. A Belga képkiallitáson sok szép képet láttam. A Corvin áruház igen szép, 4 emeletes. Ki tudja, hogy mikor látom még Budapestet?!

Szerető unokája:

(Marosvásárhely, 1927. júl. 30.)

RADÓ MÁRIA.

A csillagász a Marsba néz
És szemei lám! mit látnak:
Kitárva sok ezernyi kéz,
Mind, mind Stollwerekre várnak.

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

Molnár Nóra, Arad. Örvendek, hogy megkaptad az egész évi előfizetés fejében ajándékozott négy könyvet s intézkedtem, hogy a címekért járó könyvet is megküldjék. — **Vitályos Micike, Nagyvárad.** Dehogy haragszom az irkalapért. Kinek milyen kalapja van, olyannal köszön, amilyen papirosa van, olyanra ír. — **Derzsy Aranka, Petek, Udvarhelymegye.** Ha Kisbaczonhoz közel van a te tanító testvéred, szívesen látlak, amikor őt meglátogatod. Szeretnéd, ha te is tudnál mesét írni? Isten segéljen, de addig gyakorold magadat az írásban. Írjál nagy betűkkel és lassan, gondosan. — **Molnár Ferenc, Arad.** Rejtvényedből válogatok, írásodért dicséretet érdemelsz. — **Bortnyik Irénke, Szászrégen.** Amikor a vége felé jártál, jobban tudtad olvasni a nyert könyvet s ami fő: megértetted, amit olvastál és szépnék találtad. Látod, látod milyen jó barátokozni a könyvvel: a legjobb baráttal. — **Stern Tibor, Nagyvárad, Gerber Lajos, Marosvásárhely.** Levelet, levelet! — **Magyary Gabriella, Koronka, Marostordamegye.** Nincs nagyapád, s arra kérsz, legyek én a te jó nagyapókádné. Leszek, édes lányom, leszek. Te pedig próbáld meg az írást, hadd lássam a fejlődésedet. Milyen nagy lesz majd az örömed, ha oly szép lesz az írásod, mint az édesanyádé, akinek szépen író kezét esőköld meg a nevemben. — **György Öcsike, Tordatur.** Bizony, ha Lacika bátyáddal törtétek a fejeteket, nem hiába törtétek, mert nemcsak megfejtettétek, de meg is találtátok a hibát egyik rejtvényben. De hát azért fejtőre a — fejtőre. — **Ambrus Márta, Gyalár.** Levelet, levelet, hogy ismerkedjünk! — **Hanvay Erzsé, Csiz, Csehszlovákia.** Jók a rejtvényeid, válogatok belőlük. — **Girisik Gyula, Székelykeresztúr.** A Stollwerck pályázatról lekéstél, mert Szatmár helyett Kisbaczonba címezted a megfejtést, így aztán igen hosszú utat tett a leveled: Keresztúrról Kisbaczonba, onnét Budapestre s úgy Szatmárra. Mi ebből a tanulság? Az, hogy meg kell nézni a pályázat feltételeit. — **Sándor Etelka és Judith, Torda.** Már messziről megismerem felém mosolygó, szép, nagy betűidet. Így Etelka, így. Nem rontod sem a magad szemét, sem azt, aki leveledet olvassa. Azt hiszem, vidámhangú üzenetem kellő felelet e kérdésekre: Jól vannak-e? — **Veszély Bandika, Nagyszentmiklós.** Tisztán románul tanulsz az iskolában, a magyar nyelvet csak otthon gyakorolhatod. Akárhol gyakorlod, szép is, helyes is az írásod. A Stollwerck pályázatról, sajnos, te is lekéstél, de a rejtvényeid jók s azokból válogatok. — **Fodor Gábor, Arad.** Megkaptam a leveleidet, válaszoltam is rájuk, majd sor kerül e válaszokra is, csak türelem. Számrejtvényed sora kerül. — **Jónás Laci és Iluska.** Kissé korán ment epreszni a helység, ahol kelt a leveletek. Remélem, a következő levélírással visszajön. Nekem úgy tetszik, hogy két mondat a leveletekben ellentmond egymásnak. Az egyikben azt írtátok: „a könyvek nagyon tetszettek mindnyájatoknak”, a másikban: „félévre befizettük az előfizetési díjat, de az ajándékkönyvet nem kaptuk meg.” Remélem, az általatok (s általam is) várvavárt tavasz

megérkeztéig megjön a magyarázat. A rejtvényekből válogatok. — **Szabó Annuska, Dicsőszentmárton.** Ugy emlékszem, válaszoltam leveledre. Jól esett olvasnom, hogy nem vágyol a jutalomra, de nagyon jól esik neked, ha amit teszel, helyes. Igazán örvendek, ha megboldogult nagyapád szeretetét pótolja valamennyire az én szeretetem. — **Rajtók Gyula.** A te helységed is, úgy látszik, epreszni ment. Egyébként te is adhatsz fel fogas kérdéseket s közlöm is, ha jók, de csak úgy, ha többet nem fedelkezel meg a helységedről. — **Szabó Baba.** Ejnye, ejnye, mi történt veletek, hogy a tél közepén epreszni küldtétek a helységeket! Azt bizony, magam sem tudom, mért kaptál könyvet, mert a kiadóbácsi küldi, nem én. Cingyüjtő lapot küld a kiadóbácsi. — **Szabó Károly, Koronka.** Ha nagy örömet szerzett neked a rejtvény megfejtése, ezt az örömet sokszor megszerezheted. S szeresd is meg, mert a fejtőréssel élesedik az elme. A rejtvényed jó, de nevémmel kapcsolatos rejtvényt nem közlök, mivelhogy anélkül is elég sűrűn találkoztok a nevémmel. — **Benedek Edith, Bukarest.** Tudom, hogy szeretted volna levelet írni, de sok a tanulivalód. Megelégszem azzal is, hogy nagy szeretettel gondolsz reám, de azért csak írd levelet is, amikor időd engedi. — **Rauch Klári, Kis-Szedres.** Magyarul csak otthon irsz, de anyukád a tanító-mestered s ez meg is látszik az írásodon: minden szavából szeretet árad felém. Mondanom se kell, hogy rosszúl esett volna, ha nem nagyapódnak szólítasz. Anyukádnak tolmácsold viszont üdvözlőmet. — **Stepunek Baba, Nagyvárad.** Szép az írásod, de még szebb volna, ha a megfejtés mellett levelet is írnál. — **Major Lacika.** Arról nem feledkeztél meg, hogy hányadikán, de arról meg, hogy hol kelt a leveled. Már pedig ez is igen fontos kelte a levélírásnak. Képzem, milyen szép volt a karácsonyod, ha az angyal nemcsak bélyeget hozott neked de hazahozta két bátyádat és Annus nénédet is. A 29. sz. Cimborát pótolja a kiadóbácsi, ha megírod, hogy hová. — **Stengl Erzsike, Csermő.** Már rég akartál írni, de nagyon elfoglalt a tanulás meg a kéthónapos öcsikéd. Hát azért csak juttass időt a levélírássra is, mert ez oly fontos, mint akármelyik tantárgy. — **Heusler Magda, Nagyszentmiklós.** Gyönyörködve olvastam a bemutatkozásodat. Anyukádnak legkisebb leánya vagy, de már 12 éves és a III. polgáriba jársz. Aztán van neked egy 16 éves nővéred s egy pufók bátyád, aki 15 éves és nagyon szereti olvasni a Cimborát. És igen élénk leány vagy s szeretnél moziszinésznő lenni. Hogy mit szölsz hozzá? Szép pálya, csak tehetséget és sok munkát követel. Még van időd arra, hogy meg tudjád ítélni, van-e rá tehetség és munkaképességed. Most egyelőre törekedjél arra, hogy javuljon az írásod minden tekintetben. A „Bagoly naplója” általános tetszést aratott. — **Babcsák Ilonka, Bethlen.** Azt én nem tudom, hogy azok közül, akiknek címét beküldted, hányan rendelték meg a Cimborát, mert ez a kiadóbácsi munkakörébe tartozik. A nyert könyvet eddig meg kellett kapnod. — **Rainer Lilly, Nagyszeben.** Az újság Kolozsvárra jár, ott az öcséd elolvassa, úgy küldi el anyukád neked a zárdaiskolába. Így van ez rendjén. Tavasszal valószínűleg benézek Kolozsvárra. Valóban, szeretnék találkozni az én szépen és helyesen író unokámmal. — **Kicsid Gábor, Nagyborosnyó, Három-**

székmegeye. Isten hozott a Cimbora táborába, Gáborka! Megérdemelted, hogy Tökmag király kihúzza a nevedet, oly nagy betűkkel irtad első leveledet. Hadd jöjjön az első után a második, a harmadik és Isten tudja, hánydik. — **Sennensieb Olga, Marosvásárhely.** Francia iskolába jársz, ahol csak franciául tanulsz, szerinted e miatt van leveledben sok helyesírási hiba. Nem találtam ugyan sok hibát, de, szerintem, erős akarattal és szorgalommal a francia tanulás mellett helyesen írhatasz magyarul. Aminthogy ha még annyi idegen nyelvet tanulsz is, első az édesanyád nyelve. A kiadóbácsi küld cingyüjtő lapot.

— **Losonczy Bubi, Nagyvárad.** Levelet, Bubi, levelet! — **Békeffy Mancika és Sárika, Vaskőh, Biharm.** Ugyanezt üzenem nektek is! — **Engel Sárika, Szatmár.** Most irsz először és igen örülsz, hogy írhatasz, mert oly sok jót és szépet hallottál nagyapóról. Hát csak írd szorgalmasan Sárika, szeretettel várom további leveleidet. A rejtvényeidet írd újra s írd hozzájuk a megfejtést is. Ezzel segítesz nagyapónak, akinek oly sok a dolga, hogy nincs ideje ellenőrizni a rejtvény jóságát, csak úgy, ha ott van a megfejtés is. **Boruzs IlIKE és Vass Bözsi, Bacza.**

Pompásan telik Pesten az idő, mert minden nap láthatom a pesti unokákat. A kérdezett unoka öt éves. Körülbelül március közepéig maradok Pesten, addig, remélhetően látni fogom a nagymamát és Sándor bácsit is. A mamának meleg üdvözlét! — **Petrovay Gabriella, Kolozsvár.** Természetes, hogy minden levélre válaszolok, még pedig nagy örömmel. Írásod minden tekintetben dicséretet érdemel: látszik, hogy figyelemmel olvasod a jó könyveket. Annak igen örvendek, hogy Kosáryné Réz Lola könyvét kaptad jutalmul az előfizető szerzésért, mert ő a legjelesebb írók közé tartozik. Hogy küldhetsz-e románból fordított mesét? Hogyne. Szeretem, ha unokáim megismerkednek a román irodalommal, s természetesen a román ifjúság is a magyarral, mert ez nagyban fogja elősegíteni egymás megbecsülését. A könyveket, remélem, megkaptad. — „U.” A kéziratot csak tavasszal olvashatom, ha otthon leszek. — **Erdélyi Vera, Nagyvárad.** Ugyanezt üzenem neked is. — **Zillmann Béla és Zoltán, Székelykeresztúr.** Oly boldogok vagytok, hogy a ti édes jó apátok megszerezte nektek a nagy örömet: olvashatjátok „ezt a szép és kedves újságot”. Amikor olvassátok, szertnétek megcsókolni nagyapó kezét, aki annyi sok unokát tesz boldoggá ezzel az újsággal. Ezekkel a hálás szívre valló sorokkal mutatkoztok be s kéritek, hogy gyakran írhaszatok nekem. Hát csak írjatok, amikor csak engedi a tanulás: én szeretettel várom és olvasom leveleiteket. — **Kebeley Zoltán, Radnót.** Már rég olvasod a Cimbora-t, de most irsz először. Remélem, folytatása következik a levélírásnak, mert ne feledd, hogy a levélírás kiegészítője az iskolai tanulásnak. Pótlórejtvényed sorra kerül. — **Kebeley Marcsa, Radnót.** Valóban, te gyakran irsz, s természetes, hogy meg vagyok elégedveveled. Az meg éppen igen jól esik öreg szívemnek, hogy senkinek sem irsz oly szívesen, mint nekem. Szívemből kívánom én is, hogy találkozzunk. A betűrejtvényed hibás, a képrejtvényed jó, de sokszorosítása aránytalanul sokba kerülne. Más rejtvényt eszelj ki. — **Dávid Irén és Berta, Brassó.** Nem a jutalomért, de a megfejtéssel járó élvezetért fejtitek a rejtvényt, s ime a Szerencse Isten-

asszonya megjutalmazott: mielőtt e vallomásotokat olvastam, Tökmag öfelsége kihúzza neveteket Elek nagyapó kalapjából. Annak igen örvendek, ha nem is képelem, hogy milyen nagy élvezetet nyújt nektek a Cimbora, s szívszorongva várjátok a megérkezését. A félévi előfizetésért járó két könyvet, azt hiszem megküldi a kiadóbácsi, ha valamivel később is küldtettek be a pénzt. — **Kandel Feri és Imi, Endréd.** Levelet, levelet! — **Olosz Egon és Iván, Kiszénő.** Megvitte nektek a Jézuska a szép könyveket, megirattátok a Két árvizes gyereket, Édes kicsi gazdát, s élveztetek Sztropka Janót és a Bogarak háboruját. Aztán kaptatok gépalkatrészeket, amelyekből autót, darut, repülőgépet lehet csinálni. Ebből azt látom, hogy jó fiúk vagytok, s bizonyosan sok öröme van bennetek a ti jó szüleiteknek. Eppen-séggel nem találom hosszúnak a leveleteket, s örömmel olvasnám, ha sokkal hosszabb volna is. Egyszersmind-korra vegyétek tudomásul, hogy nagyapó a hosszú levelet szereti. — **Raucher Károly, Arad.** Meg vagyok elégedve az írásoddal; még jobban meg leszek elégedve, ha a megfejtés mellett levelet is irsz. — **Nagy Áron, Nagyenyed.** A jégpálya az oka, hogy oly rég nem írtál nekem, sőt a szüleidnek sem írtál. Azt megbocsátom a jégpályának, hogy nekem nem írtál miatta, de már azt, hogy a te jó szüleidnek nem írtál, csak azért bocsátom meg, mert bevallottad hanyagságodat. A bizonyítványoddal meg vagyok elégedve, abban a hitben, hogy az év folyamán egészen tisztesre javul. Aradi osztálytársadat, Szepessy Zoltánt, végtelen sajnálom, hogy betegség miatt ki kellett maradnia a kollégiumból, de majd csak megsegíti a jó Isten, s helyrepótolja a kényszeri mulasztást. A bélyeggyűjteményt megreklamáltam a kiadóbácsinál.

A decemberi és január havi rejtvények megfejtése

36. szám. Számrejtvény: Vándorszinész korában Megyeri (Petőfi). Rejtett szó: Báb.

1. szám. Pótlórejtvény: Petőfi Sándor. Kockarejtvény: Szeretnék szántani, hat ökröt hajtani.

2. szám. Számrejtvény: Mi fehérlik ott a síkon távolba? Pótlórejtvény: Pósa Lajos.

3. szám. Keresztrejtvény: Vízszintesen: bor, rab, ái, zi, por, ól, ma, én, mi. Függőlegesen: Bátor, ái(ia), az, bika, bor, mi.

Megfejtették: Senensieb Alice, Salamon Zoltán, Jakabovits Margit és Dezső, Dávid Irén és Vilma, Balogh Magduska, Szebeny Mancsi, Papp Bandika, Gergely Lilly és Ibolyka, Petrovay Gabriella, Elek Piroška, Fodor G., Kiss Pál, Kalmár Ica, Haurik Jolánka és Magda, Ceizler Rózsi, Schatzmann Olgi, Neuländer Eszti, Dénes Jenő és Zoli, Mester Lacika, Smil Gizi, Szili György, Dobrai Karcsi, Turay Jancsi, Schupiter Béla, Waldmann Terike és Márta, Vitéz Erzsike, Bedő Lacika és Jancsika, Stauber Etta, Sándor Etlka, Judith és Margit, Veress Évi, Spitz Jancsi, Hanvay Erzsi, Goldzieher György, Fodor Gábor, Lázár Mariska, Ilonka és Józsi, Máyer István, Schäffer Gyuri, Kugel Karcsi, Schupiter Béla, Elek Pi-

roska, Pollák Évi, ifj. Baternay Béla, Méri Zsó-
fika, Partos István, Gombos Lenke és Ödön, Kiss
Pál, Papp Bandika, Senensieib Alice, Friedmann
Béla, Péter Magduska, Kacz Ferike, Stein Hugó,
Csizsár Pál, Hunyadi Hermin és Sándor, Balogh
Mária, Vass Bözsi, Veszely Bandika, Engel Sári-
ka, Békeffy Mancika és Sárika, Losonczy Bubi, Se-
nensieib Olga, Papp Imre, Károly és Laci, Kicsid
Gábor, Rayner Lilly, Babcsák Ilonka, Hensler
Magda, Szabó Annuska, Stengl Erzsike, Major
Lacika, Szabó Károly, Stepnek Baba, Kiss Pál,
Benedek Edith, Szabó Baba, Rajtok Gyula, Szabó
Annuska, Jónás Laci és Iluska, Fodor Gábor, Ve-
szely Bandika, Sándor Etelka és Judit, Girisik
Gyula, Hanvay Erzsike, Ambrus Márta, György
Öcsike, Magvary Gabriella, Stern Tibor, Gerber
Lajos, Bortnyik Irénke, Vitélyos Micike, Kain
Iván, Jakabovits Margit és Dezső, Molnár Ferenc,
Molnár Nóra, Gergely Lilly, Serester Anna,
Glück Imre, Kiss Márta, Horváth Ilonka és Olga,
Hermann Lili és Tibor, Várady Katinka, Nagy
Áron, Dávid Irén és Berta, Kandel Feri és Imi,
Cseizler Róza, Rancher Károly, Gyökössy Miklós-
ka és Lehelke, Hensler Magda.

A megfejtők közt 16 könyvet sorsoltunk ki.
Tökmag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából
a következők nevét húzta ki: Dénes Jenő és Zoli
Arad; Haurik Jolán, Kolozs; Kalmár Ica, Bályok;
Elek Piroska, Retteg; Gergely Lili és Ibolyka.
Nagyvárad: Szabó Mancsi, Csikcsicsó; Dávid
Iván és Vilma, Brassó; Magvary Gabriella, Ko-
ronka; Girisik Gyula, Székelykeresztúr; Sándor
Etelka és Judith, Torda; Veszely Bandika, Nagy-
szentmiklós; Kicsid Gábor, Nagyborosnyó; Heus-
ler Magda, Nagyszentmiklós; Vitélyos Micike,
Nagyvárad; Gyökössy Miklóska és Lehelke, Bé-
gamonostor; Várady Katinka, Dés.

ELLENZÉK

a legrégebb
és legelterjedtebb
magyar napilap

*

Színház, művészet, zene, sport,
Sakk, Radio, Automobil rovatok,
Irodalmi melléklet

CLUJ (KOLOZSVÁR) Str. UNIVERSITATII 8.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfej-
tése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek
névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén
közzölöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények
megfejtését követő hónap 10-ik napja.

BETŰREJTVÉNY.

Beküldte: Benedek Ella.

I d ^{ő ő} _{ő ő} **M**-ber ^{e e} _{e e}

Megfejtése: egy magyar regény címe.

PÓTLÓREJTVÉNY.

Beküldte: Hilevitz Sárika.

— ogoly	— mber
— reg	— ehéz
— arló	— eher
— erem	— eknő
— ieska	— gér
— rdó	— óka
— alom	— erem

E szavak kezdőbetűi Petőfi egyik versé-
nek a címét adják.

NÉVREJTVÉNY.

Beküldték: Kovrig gyerekek.

Zoltán, György, Sári, Ibolyka, Ödön, Olga,
Gyuszi, Róbert, Dódi, Nándor.

Megfejtése: egy kedvelt ifjusági író neve.

Cimbora képes gyermeklap

Szerkesztősége: Batánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Ba-
tánii-Mari (Nagybaczon), jud. Treiscaune (Háromszék
megye). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéz-
iratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-
megfejtések.

Kiadóhivatala: Satumare (Szatmár) Str. Petru Rareș
(Petőfi ucca) 43. A kiadóhivatalhoz küldendők a Cimbora
előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és min-
denemű a lap' küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára negyedévenként:

Romániában: 100 lei
Csehszlovákiában: 20 csehszlovák korona
Magyarországon: 3 pengő
Jugoszláviában: 50 dinár.

Kiadja: Az AESOPUS lapkiadó és könyvterjesztő, Satumare. — A szerkesztésért felelős: Dr. Vajda István.

A Cimbora könyvvására

Ujabb olcsó könyvsorozatok a „Cimbora” olvasói részére

Az a nagyfoku érdeklődés, amelyet kis olvasóink könyvvásáraink iránt állandóan tanusítanak, arra biztítanak bennünket, hogy könyvvásárunkat mindinkább bővítsük és ezáltal lehetővé tegyük minél több és jobb ifjúsági könyvnek igen olcsó áron való beszerzését. Uj összeköttetésünk révén most ismét sikerült 20 pompás, szépen kötött, értékes ifjúsági könyvet a legjobb gyermekírók tollából olcsón beszerezni, hogy azt a fél bolti áron **álul** adhatjuk. E kötetek mindegyike a könyvkereskedésben **nyolcvan leibe** kerül, mi pedig a postaköltség hozzászámítása mellett is összehasonlíthatatlanul **alacsonyabb áron** szállítjuk.

I. sorozat:

Benedek Elek: Öcsike levelei
Gárdonyi Géza: Nevető könyv
Szondy György: Barlanghy Balambér
Benedek Elek: Pajkos Peti huncutkái

II. sorozat:

Gárdonyi Géza: Zöld erszény
Swift: Gulliver a törpék országában
Tutsek Anna: Tréfás mesék
Benedek Elek: Pajkos Peti új huncutkái

III. sorozat:

Z. Tábori Piroska: Világjáró Péter kalandjai
Swift: Gulliver az óriások országában
Tündérmesék
Kosáryné Réz Lola: Tibi csapata.

IV. sorozat:

Gárdonyi Géza: Mindentudó Gergely könyve I.
Kosáryné Réz Lola: Tibi a tengeren
Grimm mesék
Sztrokay Kálmán: A kis ezermester

V. sorozat:

Benedek Elek: Öcsike újabb levelei
Legszebb mesék
Gárdonyi Géza: Mindentudó Gergely könyve II.
Tutsek Anna: Vidám Jankó

Valamennyi kötet pompás színes kötésben, sokszínű címképpel van ellátva.
Egy-egy sorozat ára: 148 lei.

Olcsó áru könyvujjdonságok:

Andersen meséi I., II., III., IV. kötet
Ali baba és a negyven rabló
Benedek Elek: Állatok meséinek
Cooper: A méh vadász
A vörös kalóz

Defoe: Robinson
Grimm mesék I., II., III., IV. kötet
Tutsek Anna: Judit
Régi emlékek
Ágnes története

Valamennyi mű csinos kötésben, sokszínű címlappal.
Kötetenként: 57 lei.

Nagy alaku, díszkötésű művek:

Benedek Elek: Pesti gyermek falun	Lei 110.—	Tutsek Anna: Nagy meséskönyv	Lei 110.—
Kosáryné Réz Lola: Világjáró Palkó	Lei 105.—	Swift: Gulliver utazásai	Lei 98.—
Z. Tábori Piroska: Eszem-iszom ország	Lei 120.—	Ezeregy éjszaka legszebb meséi	Lei 98.—

A fenti árakban a postaköltség mindenütt be van foglalva. A könyveket az összeg előzetes beküldése ellenében vagy utánvét mellett szállítjuk, utóbbi esetben azonban az utánvételi díjat **külön** felszámítjuk.